

Arrest

**nr. 115 304 van 9 december 2013
in de zaak RvV X II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, samen met X en X, die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X en X en die eveneens verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 27 september 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 augustus 2013 waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk worden verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste en derde verzoekende partij dienden elk, via op 3 februari 2012 gedateerd brieven, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 17 juli 2013 de beslissing waarbij de aanvraag van eerste verzoekende partij om tot een verblijf te worden gemachtigd ontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Op 11 oktober 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag van derde verzoekende partij om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd als onontvankelijk wordt afgewezen.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 15 oktober 2012 de beslissing waarbij de aanvraag van eerste verzoekende partij om op basis van gezondheidsredenen tot een verblijf te worden gemachtigd als ongegrond wordt afgewezen.

1.5. Bij aangetekend schrijven van 28 juni 2013 dienden verzoekende partijen, gelet op de gezondheidssituatie van eerste verzoekende partij, een nieuwe aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.6. Verzoekende partijen dienden bij aangetekend schrijven van 28 juni 2013, gelet op de gezondheidssituatie van derde verzoekende partij, nog een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.7. Op 9 augustus 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvragen van verzoekende partijen van 28 juni 2013 om tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk worden verklaard. Deze beslissing, die verzoekende partijen op 30 augustus 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 28.06.2013 bij onze diensten werd ingediend door :

[P.S.] [...]

+ zoon en schoondochter:

[P.V.] [...]

[H.L.] [...]

+ kleinkinderen:

[P.I.] [...]

[P.S.] [...]

Nationaliteit: Armenië

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Voor [P.S.]

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 15.10.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 06.02.2012. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift dd. 13.06.2013 en bijlagen voor waaruit blijkt dat zijn/haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 06.02.2012. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheids-

toestand van betrokkene. In de beslissing dd. 15.10.2012 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)

Voor [H.L.]

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 11.10.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 05.02.2012. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift dd. 06.06.2013 en bijlagen voor waaruit blijkt dat zijn/haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 05.02.2012. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 11.10.2012 werd reeds geoordeeld dat de aandoening(en) van betrokkene niet direct levensbedreigend zijn. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekende partijen te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007), van de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“[...]”

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekers geenszins als onontvankelijk kan worden beschouwd. Verzoekers kunnen zich absoluut niet akkoord verklaren met deze beslissing en wensen het volgende te benadrukken:

1. Met betrekking tot de nieuwe aanvraag van verzoekers

Verzoekers kunnen zich absoluut niet akkoord verklaren met de onontvankelijkheidsbeslissing van DVZ en al helemaal niet met de motivering!

Immers, verzoekers dienden hun aanvragen in op 05.02.2012 en 06.02.2012, daarbij voegden zij verschillende medische attesten.

Op 11.10.2012 en 15.10.2012 worden de aanvragen van verzoekers onontvankelijk verklaard.

Verzoekers dienden ondertussen en gezien de ernst van de aandoening een tweede aanvraag in, dd. 28.06.2013 die bevestigt dat de aandoeningen van verzoeksters, een jaar na de initiële aanvraag, nog steeds levensbedreigend zijn.

Verwerende partij weigert dit echter te onderzoeken en verwijst naar de eerdere beslissingen.

Dat dit werkelijk onbegrijpelijk is! De eerdere beslissingen erkennen immers de aandoeningen van verzoeksters. Doch de arts-attaché achtte de aandoening van [H.L.] niet ernstig genoeg om een ernstige bedreiging voor het leven van verzoekster te vormen en weigerde in beide aanvragen de situatie in Armenië te onderzoeken.

Nu verzoekers een tweede aanvraag indienen, waaruit duidelijk blijkt dat verzoeksters niet alleen nog altijd ernstig ziek zijn, maar ook de ernst van de aandoeningen specifiek erkent, weigert verwerende partij deze zelfs in overweging te nemen!

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel!

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Daar waar men in de eerste aanvragen de aandoeningen van verzoeksters erkent, doch weigert de situatie in het land van herkomst te onderzoeken, weigert men de tweede aanvraag van verzoekers in overweging te nemen omwille van het feit dat de gezondheidstoestand van verzoeksters ongewijzigd zou zijn. Dat dit kennelijk onredelijk is.

De bestreden beslissing vermeldt het volgende voor [P.S.]: "Het voorgelegd medisch getuigschrift bevestigt slechts de eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd 15.10.2012 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. "

Deze stelling van verwerende partij is flagrant onwaar! De beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst zijn immers nooit onderzocht geweest! Het is dan ook onredelijk en flagrant onzorgvuldig van de tegenpartij om het tegengestelde te beweren!

Keer op keer dienen beslissingen van DVZ vernietigd te worden doordat verwerende partij weigert de situatie in het land van herkomst te onderzoeken.

Hoe dikwijls dient verwerende partij erop gewezen te worden dat men bij een aandoening die behandeld kan worden in België uiteraard dient te onderzoeken of deze geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst? !

Ook arrest nr. 108 656 van 28.08.2013 is zeer duidelijk:

"Daargelaten de vraag of verweerder terecht heeft vastgesteld dat verzoekster niet lijdt aan ziekte die een reëel risico voor haar leven of fysieke integriteit inhoudt, dient te worden vastgesteld dat het gegeven dat niet werd nagegaan of de aangehaalde medische aandoening van de verzoekster een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst strijdig is met de hierboven vermelde artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet dat dit aspect expliciet voorziet. "

Zelfs indien men vindt dat verzoekers geen nieuwe elementen aanhalen, dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op moment van terugkeer.

Het volgende wordt bevestigd door arrest nr 9111 van 21.03.2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Ook de absurde stelling dat de aandoeningen van [H.L.] niet direct levensbedreigend zijn en dat dit zou volstaan om haar aanvraag onontvankelijk te verklaren is onaanvaardbaar!

De medische toestand van verzoekster werd immers nooit eerder onderzocht! Bovendien blijkt reeds duidelijk uit voorgaande rechtspraak dat, zelfs indien de aandoening in België niet levensbedreigend is, men nog steeds dient te onderzoeken of dit in het land van herkomst ook zo is! Verwerende partij weigert dit te onderzoeken!

Dat dit een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel en de aanvraag van verzoekers dus wel degelijk onvankelijk verklaard diende te worden!

Dat DVZ het vertrouwensbeginsel op deze manier flagrant schendt! DVZ dient de actuele beschikbaarheid te onderzoeken!

Bovendien schendt DVZ hier flagrant het vertrouwensbeginsel! Het vertrouwensbeginsel houdt in dat een partij mag vertrouwen op uitingen en uitgaan van gedragingen van de wederpartij.

2. Met betrekking tot de aandoening van [H.L.]

Om geregulariseerd te worden omwille van medische redenen, dient de aandoening van verzoeker te voldoen aan art 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet:

9ter § 1: De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België. De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft. Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

Bij hun aanvraag voegden zij een medische attest van Dr.[V.E.], waarin duidelijk de ernst van de aandoening blijkt.

Verzoekster lijdt aan posttraumatische stress-stoornis en majeure depressie.

De behandelende geneesheer vermeldt dat de behandelingsduur nog te bepalen is. Dat dit ook een indicatie is over de graad van ernst.

Hoe kan een ziekte waarbij men in het beste geval, slechts onder de juiste medische omstandigheden kan spreken over een stabilisatie van de symptomen geen reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit ?? Immers dit is wat §1 stelt.

De medische aanvraag en het ingediende medische attest beantwoorden volledig aan het ratio legis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangezien het de ziekte, de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt.

Verzoekster is ernstig ziek! Dit wordt gestaafd aan de hand van de nodige stukken! Alle voorliggende feiten dienen samen bekeken te worden teneinde een oordeel te kunnen vellen over al dan kennelijk beantwoorden aan de ziekte voorzien in paragraaf 1 .

In dit geval kan besloten worden dat de noodzakelijke medische gegevens wel degelijk werden verstrekt. De verwerende partij zou tevens tot deze conclusie gekomen zijn indien zij het medisch attest met de nodige zorg en aandacht had nagelezen en geen drogredenen gezocht zouden hebben om de aanvraag van verzoekers onontvankelijk te verklaren.

De behandelende geneesheer verwijst naar de medicatie die verzoekster dient te nemen en het feit dat bij een eventuele stopzetting er een gevaar is van suïcide.

DVZ dient te onderzoeken of haar aandoening een reëel risico inhoudt voor haar fysieke integriteit, ze dient niet te bepalen in welke mate!

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel!

Dit werd recent ook bekrachtigd door verscheidene arresten van uw Raad.

Arrest nr. 92 397 van 29 november 2012 stelt het volgende: " Aldus blijkt dat de ambtenaar- geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen te beperkend interpreteert. "

Dat indien DVZ rekening had gehouden met het geheel van feitelijke elementen dat zij de aanvraag van verzoekers wel degelijk ontvankelijk en gegrond had bevonden.

Het is onbegrijpelijk voor verzoekers waarom verwerende partij weigert rekening te houden met ALLE elementen die verzoekers aanhalen in hun verzoekschrift.

Dat de medische situatie tot op heden nooit grondig of zelfs helemaal niet onderzocht is en dat andermaal niet is nagegaan of de aangehaalde medische aandoeningen geen reëel risico inhouden voor onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

3. Aangaande de situatie in Armenië

Verzoeksters zijn vreemdelingen die aan een ernstige ziekte lijden en niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

Toch is er in de beslissing niets terug te vinden over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van deze medicijnen in Armenië.

DVZ faalt erin om dit te onderzoeken!

Dat het bijgevolg onbegrijpelijk is voor verzoekers waarom DVZ de beschikbaarheid van deze medicatie in het land van herkomst niet onderzoekt.

DVZ heeft dus nagelaten om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken en stelt zonder onderzoek en zonder concrete elementen dat de aanvraag geweigerd dient te worden.

Verzoekers begrijpen niet waarom DVZ weigert rekening te houden met ALLE elementen die zij aanhalen in hun verzoekschrift!

Het lijkt alsof DVZ er enkel op gericht is om een redenen te zoeken om de situatie in het land van herkomst niet te moeten onderzoeken of aanvragen te weigeren. Dat dit dan ook volledig onredelijk is en men de intentie van een aanvraag om medische redenen volledig naast zich neerlegt.

Dit is geen grondig onderzoek! Dit wordt eveneens bevestigd in het arrest nr. 108 524/II van uw Raad:

"Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen dat het Hof, bij zij beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte 'levensbedreigend' dient te zijn 'gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. '

Tot op heden blijft uw Raad zich duidelijk uitspreken over deze kwestie.

Arrest nr. 105 052 van 14.06.2013 stelt immers het volgende:

"Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat de arts-adviseur door enkel te onderzoeken of de aandoening levensbedreigend is, in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet nagegaan is of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. "

Het feit dat verwerende partij desondanks de situatie in het land van herkomst weigert te onderzoeken, maakt een flagrante schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel !

Verzoekers begrijpen niet waarom men weigert rekening te houden met ALLE elementen die zij aanhalen in hun verzoekschrift.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus, door geen rekening te houden met de gegevens vermeld in de bijlagen en de aanvulling, de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.

Dat verzoekers dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat verzoekers dan ook met aandrang vragen huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel."

3.2.1. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet

en wordt toegelicht dat de elementen die verzoekende partijen aanbrachten bij hun nieuwe aanvragen om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd reeds werden ingeroepen in het kader van voorgaande aanvragen om tot een verblijf op medische gronden te worden gemachtigd en deze nieuwe aanvragen derhalve onontvankelijk zijn. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekende partijen toe om met voldoende kennis van zaken hun rechtsmiddelen aan te wenden.

Tevens moet worden geduid dat wanneer verwerende partij vaststelt dat aanvragen om tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk zijn, zij slechts dient te motiveren waarom zij tot deze onontvankelijkheid besluit en dat zij in dat geval uiteraard niet de toelichtingen dient te verstrekken die vereist zijn in het geval zij tot de conclusie komt dat dergelijke aanvragen ongegrond zijn.

Verzoekende partijen tonen met hun uiteenzetting geen schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

3.2.2. In zoverre verzoekende partijen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk in vraag stellen voeren zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit deze bepaling blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die werden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorheen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling.

Verwerende partij heeft er voor geopteerd om – ondanks het feit dat dit geen enkele meerwaarde biedt en de zaken nodeloos compliceert – twee aanvragen om op grond van medische redenen tot een verblijf te worden gemachtigd in één beslissing af te doen, doch wel te voorzien in een afzonderlijke motivering met betrekking tot de beide aanvragen. Het is dan ook vereist om beide motiveringen afzonderlijk te onderzoeken.

De Raad stelt vast dat eerste verzoekende partij in het kader van haar op 3 februari 2012 gedateerde aanvraag om omwille van gezondheidsredenen tot een verblijf te worden gemachtigd aangaf te lijden aan een insuline-afhankelijke diabetes vertigo, een diepe trombose en pijn in de rug en de onderbenen. Verwerende partij besliste, op basis van een advies van een ambtenaar-geneesheer, dat deze problematiek niet kon worden weerhouden als grond om een verblijfsmachtiging toe te staan aangezien een behandeling voor deze aandoeningen in het land van herkomst van eerste verzoekende partij beschikbaar en toegankelijk is. In het standaard medisch getuigschrift dat verzoekende partijen voegden bij hun bij aangetekend schrijven van 28 juni 2013 ingediende aanvraag om op grond van de medische problemen van eerst verzoekende partij, tot een verblijf te worden gemachtigd wordt onder *“B/DIAGNOSE: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter wordt ingediend”* vermeld dat eerste verzoekende partij lijdt aan *“Diabetes type 2 insuline afhankelijk”*. Er blijkt derhalve niet dat verwerende partij enige beoordelingsfout maakte door te concluderen dat in dit standaard medisch getuigschrift slechts een eerder aangehaalde gezondheidstoestand wordt bevestigd en een medische problematiek werd ingeroepen die reeds werd aangehaald bij een eerder ingediende aanvraag.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt ook duidelijk dat de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen die vereist zijn voor de medische problemen die eerste verzoekende partij aanhaalde bij haar op 3 februari 2012 gedateerde aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd wel degelijk werden onderzocht door verwerende partij. Verzoekende partijen houden dan ook onterecht

voor dat de stelling van verwerende partij dat dit gebeurde “*flagrant onwaar*” is en zij kunnen derhalve, los van het feit dat een dergelijk onderzoek hoe dan ook niet opnieuw moet worden doorgevoerd wanneer toepassing kan worden gemaakt van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, niet dienstig verwijzen naar rechtspraak met betrekking tot zaken waarbij werd vastgesteld dat verwerende partij had nagelaten te onderzoeken of een bepaalde medische problematiek een reëel risico inhield op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Wat betreft derde verzoekende partij moet worden geduid dat zij in het kader van haar op 3 februari 2012 gedateerde aanvraag om op grond van medische redenen tot een verblijf te worden gemachtigd aangaf te lijden aan een posttraumatische stressstoornis, een depressie en een trombose vena portae met uitbreiding tot vena lienal en de door verwerende partij aangestelde ambtenaar-geneesheer oordeelde dat deze aandoeningen kennelijk niet kunnen worden beschouwd als ziekten zoals gedefinieerd in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. In het standaard medisch getuigschrift dat verzoekende partijen voegden bij hun aanvraag om op grond van de medische problemen van derde verzoekende partij tot een verblijf te worden gemachtigd wordt opnieuw uiteengezet dat zij lijdt aan een posttraumatische stressstoornis en een majeure depressie. Verzoekende partijen betogen dat uit een aangebracht medisch attest blijkt dat deze aandoeningen ernstig zijn, dat de behandelingsduur nog moet worden bepaald en dat een stabilisatie van de vastgestelde psychische problematiek slechts mogelijk is onder de juiste medische omstandigheden, maar tonen hiermee niet aan dat verwerende partij verkeerdelijk concludeerde dat deze gezondheidsproblemen reeds werden ingeroepen bij een eerder ingediende aanvraag. Ook door erop te wijzen dat de arts die derde verzoekende partij consulteerde aangaf dat zij medicatie dient te nemen en dat er een risico op suïcide bestaat tonen zij niet aan dat de aangebrachte medische problematiek niet dezelfde is als deze die werd aangevoerd bij een voorgaande aanvraag.

In de mate dat verzoekende partijen grieven lijken te willen ontwikkelen tegen de door verwerende partij op 11 oktober 2012 genomen beslissing waarbij een eerdere aanvraag van derde verzoekende partij als onontvankelijk werd afgewezen kan het volstaan op te merken dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van voorliggend beroep en dat daarenboven de termijn om beroep aan te tekenen tegen voormelde beslissing is verstreken. Deze grieven doen daarenboven geen afbreuk aan de vaststelling dat de ingeroepen medische problematiek dezelfde is als deze die bij een eerdere aanvraag werd ingeroepen.

Verzoekende partijen maken daarnaast niet aannemelijk dat de aandoeningen waaraan eerste en derde verzoekende partij lijden dusdanig zijn geëvolueerd dat niet zonder meer kan worden gesteld dat er sprake is van een loutere bevestiging van de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand waarvan werd vastgesteld dat ze niet volstond om hun machtigingsaanvraag in te willigen. Zij tonen, wat eerste verzoekende partij betreft, evenmin aan dat zij bij hun nieuwe machtigingsaanvraag het bewijs leverden dat de situatie in Armenië inzake de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van bepaalde medische zorgen in negatieve zin is geëvolueerd, zodat verwerende partij de situatie in dat land op zich als een nieuw element had dienen te weerhouden.

De uiteenzetting van verzoekende partijen laat bijgevolg niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2.3. Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 luidt als volgt:

“Het standaard medisch getuigschrift dat de vreemdeling samen met zijn aanvraag van een machtiging tot verblijf, overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vierde lid, en § 3, 3°, moet overmaken, wordt opgesteld overeenkomstig het model dat als bijlage aan dit besluit is toegevoegd.

Behoudens de gevallen voorzien in artikel 9ter, § 3 van de wet, geeft de gemachtigde van de minister de instructie aan de gemeente om de betrokkene in te schrijven in het vreemdelingenregister, en hem in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie model A. Dit attest wordt ingehouden indien de betrokkene zonder geldige reden geen gevolg geeft aan een uitnodiging van de ambtenaar-geneesheer,

van de geneesheer aangeduid door de Minister of zijn gemachtigde, of van de deskundige, bedoeld in artikel 9ter, § 1 van de wet.”

Verzoekende partijen voeren de schending aan van deze reglementaire bepaling, doch laten na op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen te zetten waarom zij menen dat deze bepaling is geschonden. Dit onderdeel van het middel is, gezien het ontbreken van de vereiste toelichting, derhalve onontvankelijk.

3.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding wordt aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekende partijen ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Tevens dient te worden benadrukt dat verwerende partij, gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, verplicht is om wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van een aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de artikel 9ter van de Vreemdelingenwet deze nieuwe aanvraag als onontvankelijk af te wijzen. Er is in deze sprake van een gebonden bevoegdheid en het redelijkheidsbeginsel laat verwerende partij niet toe af te wijken van een niet voor interpretatie vatbare wetsbepaling.

3.2.5. Aangezien verzoekende partijen, die daarenboven werden bijgestaan door een advocaat, bij het indienen van hun aanvragen kennis hadden of dienden te hebben van de draagwijdte van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet kunnen zij niet voorhouden dat het rechtszekerheidsbeginsel werd miskend. Verzoekende partijen wisten dat een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf waarbij geen nieuwe elementen worden ingeroepen door verwerende partij als onontvankelijk moest worden afgewezen aangezien de wetgever een dergelijke aanvraag beschouwt als proceduremisbruik dat moet worden ontmoedigd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 36*).

3.2.6. De Raad kan voorts niet inzien waarom verzoekende partijen menen dat het vertrouwensbeginsel werd geschonden, nu verwerende partij hen nooit enige belofte heeft gedaan en in haar beslissingen van 11 en 15 oktober 2012 reeds duidelijk heeft aangegeven dat de medische problemen die verzoekende partijen in hun aanvragen van 28 juni 2013 opnieuw aanhaalden geen aanleiding konden geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging.

3.2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekende partijen ook geschonden achten – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het enig middel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat aanleiding kan geven tot de vernietiging van de bestreden beslissing aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK